Satana v bochtsi

PG
3969
S26
1918

From the Collection
of the late

JOHN LUCZKIW

Digitized by the Internet Archive
in 2009 with funding from
University of Toronto

http://archive.org/details/satanavbochtsiko00jersuoft

САТАНА В БОЧЦІ.

КОМЕДІЯ ЗІ СЬПІВАМИ

В 1. АКТІ.

ЦІНА 10 ЦЕНТІВ.

1918.
З друкарні „Свободи“ 83 Grand St.,
Jersey City, N. J.

SATANA

САТАНА В БОЧЦІ.

Комедія зі сьпівами в однім актї.

ЗБІРКА
ІВАНА ЛУЧКОВА

1918
З друкарнї „Свободи“ 83 Grand Street,
Jersey City, N. J.

PG
3969
S26
1918

ДІЄВІ ОСОБИ.

Хома, селянин,
Феська, його жінка,
Василь, мірошник,
Медовий, кум Хоми.

Річ дієть ся в селї, в хатї Хоми.

СЦЕНА 1.

(Феська вносить миску зі сметаною а другу з рибою ставляє на стїл, а вернувши вносить фляшку і келишок, ставляє на стїл).

Феська. Уже здаєть ся зовсїм упоралась. А що то я мала клопоту.

Спів 1.

В середу вродила ся
Тож менї й горе,
Полюбила Василечка
Нещасная доле.

Ми з собою полюбились
І любитись будем,
З мого дурня чоловіка
Добре поглузуєм.

Прийди скорше, Василечку,
Я тебе бажаю,
Я без тебе, серденятко,
Крий Боже скучаю.

Ми з собою посїдаєм,
Випєм, пожартуєм,
З мого дурня чоловіка
Добре поглузуєм.

І що за нечиста віра, вже пів каганця смальцю вигоріло, а його ще нема. Казав: тілько підпою твого чоловіка, так зараз прийду. А тут тимчасом і доси його нем... (Чути стук). А, се певно він. (Підходить до дверий). А хто там?

СЦЕНА 2.

Василь (за дверми).

Василь. Се я кумо — відчини.

Спів 2.

Феська. А хто іде?
Василь. Кум до куми.
Феська. А що несе?
Василь. Куль соломи.
Феська. А в тім кулї?
Василь. Черевички кумі, (входить)
Кумцї, голубцї, коханцї моїй.
Ой кум до куми, до куми
Борзенько ішов — ішов
Кумож моя — кумож моя
Люба ти моя
Як лебідка біла, ти моя.
Ой їдж кумо ягідки, ягідки,
Котрі є солодкі, солодкі,
Кумож моя, і т. д.
А котрі гіркі, гіркі,
То для моїй жінки, жінки
Кумож моя, і т. д.

(Віддає черевички, котрі з куля виймає).

Василь. На, кумо, зноси здорова. Кат нас не візьме. Купимо ще другі.

Феська. Спаси-Біг куме. А я вас ждала тай жданки поїла.

Василь. Не можна було скорійш відірвать ся, але розтолкуй менї, Бога ради, який я тобі кум? від коли вийшла ти замуж, все кум та кум, який, то я сам і невторопаю.

Феська. Та то буцїм і не знаєш?

Василь. Та дале-біг що нї. Я-ж у тебе не хрестив?

Феська. Та нї!

Василь. Тай ти зі мною нїкого до хресту не тримала?

Феська. Та нї.

Василь. Та який-же я тобі кум?

Феська. Ось сядьте за стіл, та випєм і закусимо красненько, от ті карасики, що ви менї вчера батраком прислали. Я їх красненько олїєм присмажила, повинні бути дуже смачні. (сїдають за стіл обоє).

Спів 3.

Феська.

Садом, садом кумосенько
А я за тобою,
Посїдаєм, поговорим
Кумосю з собою,

Василь.

Ой, ой, лихо що за глум
Я не знав що ти кума.

Феська.

Ой, ой лихо що за глум
Я не знала що ти кум.
(другий раз обоє разом).

Василь.

Вгадай, вгадай, кумосенько,
Щось ти обіцяла

Коло тої керниченьки,
Десь водицю брала.

Василь.

Ой біда, тай біда і т. д.

Феська.

Ой, лихо що за глум
Я забула, що ти кум.

Феська і Василь.

Кажуть попи, кажуть дяки,
Кажуть добрі люди,
Як кум куму не полюбить,
Гріх великий буде.

Василь.

Ой біда, тай біда,
Я не знав що ти кума.

Феська.

Ой, ой, лихо що за глум
Я забула, що ти кум.

Феська. Так ви не знаєте, який ви кум?

Василь. Ось воно що? Бач де раки зимують

Феська. Ну сїдайте, та випєм красненько.

(наливає горівки).

Василь. А собіж?

Феська. Перше ви випийте; а потому я (подає йому, він пє, а потім дає Фесцї, вона наливає бере в руку і співає).

Спів 4.

Ой будьте здорові
В кого чорні брови,
В кого чорний усок
Тому рибки кусок;
В кого рижа борода,
Тому юшки шкода. (пє).

А я забула спитати вас, що ви зробили з моїм чоловіком?

Василь. А що, напоїв до пяна тай тільки.

Феська. Бач його! Покажи ся лиш тільки ти до дому.

Василь. Дїло було ось яке: приїхав я до млина, добре засипав я йому мішок пшениці, гаразд, а сам міркую, як би від него відчепитись, і до тебе кумцю привандрувати. Так нї, мій кум таки шнурить за мною, так і кажу: куме! ходїм до корчми, та випєм четвертину або і другу, кум мій не від того. Прийшли випили по одній, по другій, а вже годі, бач поберіг ся а ту чорт приніс свата Медового. Кум мій як розохотив ся, давай осьмуху а опісля другу, а гроший нема. Тай каже до шинкаря: возьми пшеницю. Шинкар йому і повірив та так зі сватом підхмелив ся, що ледви доволїк ся до млина, а там хропе аж вітрак ходором ходить.

Феська. Бач його, покажи тільки очи до хати, то я ти їх живцем видру. Так він пропив мішок муки.

Василь. Не муки, не муки, шинкар не хотїв чекати нїм ся змеле, так взяв пшеницю.

Феська. На то йому розуму стало? Прийдиж но ти тільки, то я тобі обірву твої патли.

Василь. Не стоїть того дїла кумцю; що у

тебе муки нема? Я мірошник, мука буде (співає).

Спів 5.

Скажи слово моя Феська, ти будеш з мукою.
Тільки люби як любила і кохайсь зі мною. (2

Їдж гречаники із салом, білі паляниці,
Сім засівків гречки маю, а вісім пшениці. (2

Коли хочеш дам пшона, чи крупів гречаних
Печи, вари і їдж смачно з мисок поливаних. (2

Скажи тільки одно слово, все у тебе буде,
Тільки люби як любила, нехай судять люди. (2

Феська. Ти мене кривдиш Василю, я-ж тебе ще дівчиною любила, та видно вже така божа воля, що не прийшлось тобі мною орудувати. Але чи мало чого на сьвітї буває. (співає).

Спів 6.

І учора горох
І сегодня горох,
Прийди, прийди серденятко
Поговорим у двох.
І учора паланиці,
І сегодня паланиці
Прийди, прийди серденятко
Та на тебе подивитись.
І учора пастернак,
І сьогодня пастернак
Прийди, прийди серденятко
Поцїлуєм ся в смак.

(цїлують ся).

І учора кисіль,
І сьогодня кисіль
Ой як-жеж я тепер рада
Біля мене Василь.

Василь. Не ти-б то казала, не я-б то слухав. (співає).

Спів 7.

Хома пяний у млині
Хропе мов забитий,
А я тебе поцілую (цілують ся)
Мов не самовитий.
Гоп кумо не журись,
Сюда туди обернись,
От тутечки скоком боком,
Перед моїм чорним оком
Доки Хома у млині
Нахропе ся хропака,
Ми з собою кумко-любко
Витинаймо гопака.
Гоп кумо не журись, і т. д.
Нехай Хомі у млині
З рогами приснить ся,
Ми з собою кумко-любко
Будем веселить ся.
Гоп кумо не журись, і т. д.

СЦЕНА 3.

Хома. (за дверми) Тррр! Анатемська віра! тррр!...

Феська. Ах менї лихо! Та се мій чоловік вернув ся, треба скорше страву поховати.

Василь. Та страву нї, але сховай мене куди

небудь, бо він готов з підхміля мене почастовати.

Феська. А вам чого бояти ся, до куми прийшли тай тільки.

Василь. А він нїби повірить?

Хома. (за дверми) Ну, діявольська шкапо, дорогою на силу везла, а тут в коморі вибрикує.

Василь. Куда би ту сховати ся?

Хома. (за дверми) Жінко Фесько: відчини!

Василь. Чекай, не відчиняй, а сховай мене перше.

Феська. (до Хоми) Зараз, зараз, (до Василя) лїзьте скорше під піч.

Хома. (за дверми) А гов, Фесько! відчини, — чуєш?

Феська. Зараз, зараз не горлай, так, не горить. (виходить).

Василь. (вилазить з під печі) А нехай йому всячина, щоб я лежав зігнувшись як цуцик. (Побачивши бочку). Ага ось-ту буде добре (лїзе в бочку).

СЦЕНА 4.

Тії і Хома (входить помалу пяний і несе міх муки).

Хома. Бач, у мене не тілько руки та очи, а то язик від холоду удубів, а вона ще не відчиняє, та невідчиняє!

Феська. Не відчиняє, не відчиняє, — отже бач що відчинила, а ти намолов?

Хома. От-же не бачиш що намолов?

Феська. Тілько? — а другий мішок де?

Хома. Другий, другий у млині зістав ся — бач дуже завізно.

Феська. Та чому до дому не привіз, коли завізно.

Хома. Та тому до дому не привіз, що завізно.

Феська. Не правда, не правда, ти пянице. Ти певно пропив.

Хома. Пропив, а ти по чім знаєш, що я пропив.

Феська. (остро) Чи я з тобов буду довго ту мотовзатись? іди, і щоби менї зараз мішок в дома був, а нї, то я тобі патли обірву!

Хома. Та чекай, бо — що на тебе напало?... все скуптиш, тай скуптиш.

Феська. А з Медовим, хто пропив мішок пшениці? Га! що?

Хома. З Медовим, а ти почім знаєш, що я з Медовим пропив! Гляди — може ти відьма?

Феська. (з криком) Що? відьма, відьма? (бє його по затилку).

Хома. (голосно) Нї! нї: ти не відьма, ти моя жінка Феська, тільки відчепи ся, бо колибись справдї була відьмою, то бись знала напевно, що я з Медовим пропив пшеницю не нашу, а його: а наша пшениця є в млині — їй Богу, що у млині, як хочеш то і кума завтра спитай.

Феська. Чи в млині, чи не в млині, а щоби зараз була в дома! — Чуєш?

Хома. (в сторону) Обдуру її, наберу в коморі пшениці, тай скажу, щом з млина привіз.

Феська. Що там таке бурмочеш? Давай сюда зараз пшеницю, а нї, то я тобі всьо волосє обірву. (тягне його за чуприну).

Спів 8.

Хома.

Скуби, скуби, моя мила
Та не бий по лиці.

Феська.

Не пропивай вражий сину
У шинку пшениці.

Хома.

Буде-ж, буде, моя мила
Буде, схамени ся.
Годї Феська, годї жінко
Годї не скуби ся.

Феська.

Отже-ж тобі вражій сину
Що-б ти не забував,
Що-б до дому віз пшеницю
В шинку не пропивав.

Хома. Та який тобі гаспид набрехав, що я пропив пшеницю. Пшениця наша є в млині, їй же Богу в млині, я зараз пійду і привезу.

Феська. Та зараз-же менї —зараз.

Хома. Зараз-же зараз! І що на тебе напало, все скупчиш, тай скупчиш. Знайди лиш мішок!

Феська. Та-ж ти пшеницю взяв в мішку, так і в мішку привезеш.

Хома. Та може вже кум перемолов, то вже там не без перемолоку.

Феська. Що ти морочиш? чому не ідеш?

Хома. Чому не ідеш? Знайди лиш мішок.

Феська. Знайдеш і сам, коли тобі треба.

Хома. Ну, то я сам, він здаєть ся під — полом.

Феська. (в сторону) Ах! мій Боже! А там кум! Хто під полом?...

Хома. Хто під полом?... Мішок під полом. Бач як нїчого не знає, та я його вчера преціньь там поклав! (іде до поли).

Феська. Геть, геть менї, пійшов. Там нема нїякого мішка. А коли тобі так забагло ся, то полїзь на горище там знайдеш.

Хома. Вже, коли менї лїзти на те прокляте горище, та ще і по ночи, то я лїпше от сей спорожню. (Бере мішок). Ага, ось до сеї бочки буде ще найлучше (сипле до бочки, Василь вискакує. Хома паде). Ай гвалт! ратуйте, хто в Бога вірує! Ратуйте! чорт! чорт! Дух сьвятий при нас! (Василь утїкає).

Феська. (в сторону). Ах менї лишенько, як сусїди дізнають ся (голосно). Перестань, чого ти кричиш?

Хома. Чорте, голубчику! змилуй ся, не бери мене, возьми собі мою жінку.

Феська. Та що з тобою зробило ся? Де у чорта чорт, чи тобі з пересоня що показалось? Се-ж я твоя жінка Феська!

Хома. Справдї Феська?

Феська. Та подиви ся, де той у чорта чорт?

Хома. Справдї нема? А деж він подїв ся? (показує бочку). Та подивино ся сюди!

Феська. А тож дивись, що нема.

Хома. (встає дивить ся). Таки правда. — Догадав ся чортів чорт, тай утїк, а вже бисьмо ми ти дали банкету.

СЦЕНА 5.

Тії і Медовий (за дверми).

Медовий. Піймав! піймав! піймав ворога, не вирвеш ся з моїх рук!

Хома. (паде на землю). А-яй ґвалт!... Ратуйте!

Медовий. (за дверми). Чого ти кричиш свате? Не бій ся, за своє добро ворог в наших руках!

Хома. Пусти його свате, пусти, то не ворог, а чорт!

Медовий. Я такий, що із чортом справлю ся. Не вирвеш ся з моїх рук. Перехрести мерщій вікна.

Феська. Перехрестила! Перехрестила.

Медовий. Перехрести і двері! (Василь тручає Медовим до хати, тай паде на землю коло Хоми).

СЦЕНА 6.

Тії і Медовий.

Медовий. Ай, ай, ай!

Хома. (собі) Ай, ай, ай!

Медовий. Не успів дверий перехрестити, а —здорова котюга, як гепне мене в шию, неначе каменюкою.

Феська. А деж ви його і як піймали.

Медовий. Діло було ось яке. Ми з сватом оба в одній порі таки добре підгопили...

Хома. (затикає йому рот, тихо). Мовчи, і не говори про пшеницю, що ми пропили, а то менї жінка до решти чуприну обірве.

Медовий. І тільки що доходжу до вашого перелазу, (встають) а ту шусь на мене, я його за барки, він давай тручатись, я ні! Ой не вирвеш ся з моїх рук. А він мене як гепне в лице, то аж сьвічки менї в очах показались.

Хома. Чорт, кажу вам, що чорт.

Медовий. Тай здорова проклята лучина!

СЦЕНА 7.

Ті і Василь (обсипаний мукою).

Василь. Добрий вечер, добрі люди! О чім тут так говорите.

Феська. О видно, що кум з млина, весь обсипаний мукою!!!

Василь. Не можна кумо, щоби не засмарувати ся, коли коло чого бач ходим.

Хома. Та тут у нас, куме, була штукенція.

Василь. А що!

Хома. Та не дуже а що? У нас був чорт?

Василь. Ов ва!

Хома. Тай не дуже ов-ва: „В бочку заліз"?

Василь. Так щож?

Хома. Та не дуже „так щож": вискочила сатанюга, перелякала нас на смерть, не так мене, як мою жінку.

Василь. А може то і не чорт?

Хома. Та вжеж чорт, чи не чорт, а люди не такі; обличем не вам кажучи, до вас подібний, та тілько що з хвостом і з рогами.

Василь. То менї дивно, чого би тому чортови ту до вас заходити? Хиба часом чи не до Феськи, бо не в лихий час сказавши, вона така, що її і сам чорт позавидує.

Хома. А може? Жінко? чуєш, що кум каже?

Феська. От, що то видумали, стану я з чортами знати ся, чи то мало людий на сьвітї.

Хома. Та воно правда. Тепер так на сьвітї буває, коли жінка дуже мудра, та гарна, то прощай вже всьо і в дома і на п-ли. А моя така що зі самим чортом знає ся.

UNIVERSITY OF TORONTO MAY 1951

Спів 9.

Хома.

Коли жінка не домаха,
Тай не веридлива,
Нема крику, тихо в хатї
Тай цїла чуприна
(показує на Василя).
Зарікаю тебе куме
З мудрою женитись
Та не будеш з сатаною
Так як я ту битись.

Василь.

От так дурням дістаєть ся
Нечиста їх мати,
Лучше вік свій збурлакую
Щоб лиха не знати.

Феська.

Коли-ж я вам добродії
В чім не догодила.
То ви менї вибачайте.
Що я согрішила.

Василь.

Моє дїло мірошника
Покрутив тай нове,
Пращай куме, пращай кумо,
Пращайте панове.
(кланяє ся до публики, потім Фесьцї і виходить).

Всї.

Наш мірошник підкрутив
А ми докрутили,
Тепер просим вас панове
Щоб нас не судили.
(Кланяють ся).

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY